



JIRÁSKŮV HRONOV BYCH CHTĚL V DALŠÍCH LETECH ROZŠIŘOVAT

Rozhovor s programovým ředitelem Jiráskova Hronova Janem Julínkem

Programovým ředitelem Jiráskova Hronova jsi po Simoně Bezouškové. Jak je to dlouho?

Ve funkci jsem od ledna a naplno jsem se do toho pustil na přelomu ledna a února.

Co tě za tu dobu nejvíc překvapilo?

Asi nejvíc to, že se celý festival připravuje během roku v několika málo lidech. Že tým rozhodně není tak velký, jak by se u tak rozsáhlého festivalu očekávalo. Je to věc tří, čtyř lidí, kteří na tom rok pracují.

Jsi za toho půl roku už něčím zklamaný?

Zatím ne. Ze strany NIPOS-Artama i ze strany města Hronova cítím velkou snahu udělat festival co nejpřátelštější. Dali jsme mu podtitul „nejstarší a nejpřátelštější divadelní festival na světě“. Komunikace obou strana je výborná.

Co je tvým úkolem?

Z logiky věci se starám o program. Semináře má ještě letos na starosti Simona Bezoušková, protože jsem na vše měl relativně málo času. Jsem rád, že si Simona semináře ještě nechala. A převzal jsem rozjeté výběrové řízení na nový vizuál Jiráskova Hronova. Takže na to konto se začala řešit celková strategie vnější komunikace festivalu. To je to, co mi zatím zabralo nejvíc času. Piknik a Loutkářská Chrudim končí až teď, takže skládat program zatím nebylo možné, proto jsem začal skládat komunikační strategii.

Výběrové řízení je u konce a nový vizuální styl JH je vybrán. Kolik návrhů se sešlo?

Bylo jich k padesáti. Vybírala komise, ve které byli lidé z Artamy, Hronova, výtvarník a já jsem ještě přizval jednoho marketingového odborníka, který není součástí dění kolem festivalu.

Jak takové řízení probíhá?

Byť jsme mohli v prvním kole vybrat až pět návrhů, vybrali jsme jeden, za což jsme okamžitě schytili kritiku. Ale vítězný návrh podle nás natolik převyšoval ty ostatní, že kdybychom vybrali ještě čtyři, tak by se stejně



po dopracování sotva přiblížily tomu vítěznému. Druhé kolo proběhlo s jedním návrhem, ke kterému jsme měli připomínky a nechávali jsme ho dopracovat.

Jaký ohlas má nové logo?

Říká se nové logo, ale já říkám nový vizuál. Reakce byly na nové logo, s celým vizuálem se veřejnost postupně seznámí. Logo jsme vybírali s výhledem na dvacet let dopředu, to se vždy těžko dělá, a proto jsou ohlasy kladné i velmi kritické. Ty negativní jsou vždycky víc slyšet.

A kdy a jak uvidíme nový vizuál?

Představíme ho postupně. Hned první rok se asi nestihne úplně všechno. Nový vizuální styl by měl být vidět i v jiných grafických materiálech, časem by měl být využitý v navigačním systému ve městě. To souvisí s tím, že bychom chtěli Hronov nějak rozšiřovat. Každopádně veřejnost zatím viděla jen logo, ale ne to, jak se s ním bude pracovat.

Jak by se měl festival rozšiřovat?

Určitě bych ho chtěl rozšiřovat o doprovodný program, inspirativní představení a chtěl bych, aby tam začali jezdit



HLAVNĚ ABY TO BYLA KOMEDIE

Rozhovor s představitelem čínského číšníka, režisérem inscenace a principálem divadla Petrem Říhou

Letos slavíte desáté výročí vašeho divadla. Jak se Dobřichovická divadelní společnost za tu dobu vyvinula?

Co se týká počtu členů, ten je více méně konstantní. Začínali jsme hrou Antonie a divoká karta, kterou přímo pro náš soubor napsaly tři dámy pod pseudonymem Triforten, s obsazením kolem 40 lidí. Na repertoáru máme komedie, frašky, a na tom se v podstatě nic nemění. V roce 2012 jsme začali jezdit i na přehlídky.

Jaká máte kritéria pro výběr nových titulů při tak široké herecké základně?

Ne každý chce hrát v každé hře a ne každý se hodí pro každou roli. Občas děláme větší hry, jako třeba pohádku Byl jednou jeden král, kde hrály i děti, a zařazujeme hudební složku, živou hudbu. Ale pokud víme, že budeme chtít vyjet někam na přehlídku, vybíráme hry s menším obsazením.

Jakou máte průměrnou reprízovost?

Každou hru odehrajeme zhruba patnáctkrát. Ačkoliv u „Pekla“ to bude víc.

Výraznou složkou vašich inscenací je scénografie.

Poslední roky nám scénu navrhuje Jitka Nejedlá, profesionální scénografka.

Máte ve svých řadách několik velmi talentovaných a takzvaně vyhraných lidí, o které se můžete opřít.

Ano, při výběru nové hry na ně samozřejmě myslíme. Zadám si jednoduché kritérium, pro kolik žen a kolik mužů chceme najít vhodný text, a hlavně aby to byla komedie. Potom se pro inspiraci podívám, jestli – a jak – to inscenují třeba někde v zahraničí. Nejdřív jsem se zhlédl ve Feydeauovi, od kterého jsme udělali asi čtyři tituly. Dalším mým oblíbencem je Ray Cooney.

Jako režisér jste podepsán pod převážnou většinou inscenací Dobřichovické divadelní společnosti (DDS). Máte nějakou svou nejoblíbenější?

Myslím, že za dobu existence DDS se mi nejlépe dělal první Feydeau – Ten, kdo utře nos. Tenkrát byla v souboru úžasná atmosféra. A pokud mám říct,

jakou mám nejoblíbenější roli za dobu svého působení u divadla, pak určitě Krále Ubu. Toho jsem hrál v roce 1974.

Dobřichovická divadelní společnost je výjimečná mimo jiné i tím, že vaší scénou je nádvoří zámku. Nicméně ne vždy se dá hrát, a hlavně zkoušet, v open-air prostoru – jak to řešíte?

Za představeními přes zimu vyjždíme na zájezdy. Dříve do pražského Semaforu, do divadel Bez zábradlí nebo Na prádle, a v posledních třech letech do Městských divadel pražských. Tyto prostory si pronajímáme. Zkoušky probíhají u nás na zahradách, v učebně Sokola, nebo si pronajímáme kino ve vedlejším městě.

Máte přichystanou nějakou novou hru?

Za necelé dva týdny máme premiéru Cooneyho hry Nerušit prosím aneb Dvouplošník v hotelu Westminster, což je v podstatě pokračování Pekla v hotelu Westminster.

Adéla Červenková

KDYŽ DVEŘE DRŽÍ PEVNĚJI NEŽ SITUACE A RYTMUS

Peklo v Hotelu Westminster neboli Dva do jedné řadí Ray Cooney ke svým nejlepším dramatickým textům. Společně s Dvouplošníkem v Hotelu Westminster tvoří dvojici situačních komedií, které jsou zároveň politickou satirou na poměry 80. let ve Velké Británii.

Zároveň je Cooney přesvědčen, že jde o nejsložitější hru, kterou napsal. Je tedy na místě ocenit odvahu Dobřichovické divadelní společnosti se do Pekla (a nejčerstvěji i do Dvouplošníku) pustit. A obstát se cítí, byť ne dokonale.

Peklo potřebuje, aby situace byla situací a měla tečku, aby jakýkoliv pohyb na jevišti byl přesně provedený v pravý čas a aby rychlost, se kterou se vše odehrává, byla přesně tak akorát. Pár požadavků, že? A často takřka neřešitelný úkol i pro profesionální divadla. Dobřichovickým se daří vlastně vše z toho, ale ne vždy v jednom okamžiku. Takže jsme svědky krásně načasovaných a vypointovaných situací a takřka filmových stříhů mezi nimi, stejně jako rozplzlých, „ukecaných“ a zdoluhavých scén (úvodní seznamování v hotelové hale kupříkladu nebo drtivá většina výstupů číšníka-Číňana).

Včerejší představení nabídlo především v první půlce mód želva (až neúměrně se vše vlekle), aby se po přestávce přepnulo do módu zajíc (rychlost zabíjela situace a nedala divákovi čas na ocenění vtipu, občas šlo jen o ukřičené balábile bez jasných obrysů). Obě dvě polohy mají na vyznění situační komedie destruktivní účinky. Jestli za to může režie, nesoustředěnost herců nebo oboj, si netroufnu soudit, protože jsem viděl tuto inscenaci teprve podruhé.

Každopádně to, co si musí inscenátoři pohlídat, je samotný základ situační a dveřové komedie. Dveře se musí otevírat v jednom jediném možném okamžiku, ani o vteřinu dříve, ani později. Pokud se to podaří, vše odsýpá a divák se baví, pokud se to nepovede, vše se zpomalí, divák se nudí a vtip zůstane třeba jen slovní. V představení se dočkáme obou těchto poloh.

Je jasné, že dobřichovický soubor má poučeného a zkušeného režiséra a alespoň v několika případech výtečně vybavené herce čili pevné základy pro tak nesnadný žánr. Herecké kreace Jiřího Šafránka v roli Richarda Willeyho a Jana Seidela, který ztvárnil postavu George Pigdena, patří k vrcholům celé inscenace.

Velmi zdařilá je scénografická složka, především kvůli své funkčnosti. Už dlouho jsem neviděl v amatérském divadle kulisy, které se při dveřových scénách skoro vůbec netřesou. Navíc vytváří velmi jednoduše dojem luxusního a prominenty vyhledávaného hotelu.

Představení je třeba zařadit mezi to lepší na letošním Pikniku. A pokud by inscenátoři dokázali zapracovat na rytmu celku i situací, některé postavy byly vyškrtnuty nebo jejich výstupy zredukovány, pak by si zasloužila vyzdvihnout ve svém žánru a na půdě amatérského divadla daleko víc.

Martin Rumler

Výborně jsme se bavily, bylo to příjemné odpoledne.

Jarka a Jana, Volyně

Fungovalo jim to skvěle. Někaké chyby se najdou vždycky, občas se to zadrhlo. Ale největší devizou byly určité herecké výkony, herci v hlavních rolích podle mého názoru předčily i mnohé profesionální herce.

Láda, Strakonice

Ti dva hlavní představitelé byli úžasní! Myslím, že jsem se zamilovala...

Marie, Praha

Perfektní! Dnes jsem spokojená, bylo to super! Jsem ráda, že jsem přišla.

Anna, Říčany

Moc se mi to líbilo. Krásné odreagování a výborné herecké výkony těch tří hlavních postav.

Vladimír, Volyně

Jsou vybavení, přesní, klapě jim to. Jen to bylo dlouhé a některé věci jsou tam navíc, takže by to chtělo trochu proselektovat a bylo by to ještě lepší.

Honza, Karlovy Vary





K MONODRAMATŮM SE RÁD VRACÍM

Rozhovor s režisérem Divadla Brod Romanem Švehlíkem

Který moment inscenace je váš oblíbený?

To je strašně těžká otázka. Protože jsme se inscenací zabývali větu po větě, odstavec po odstavci. A pořád to není uzavřená záležitost. Tím, že je hra vážná, tolik se nehraje. Byla to nyní sedmá repríza. Po představení si sedáme a hledáme další různé variace a varianty dramatického textu. Je ale pravdou, že jsou pro mě nejoblíbenější klidné pasáže, než ty dramatické. Na jevišti sice vypadají dobře, protože se tam najednou pracuje s hlasem, je tam pohyb, ale v klidných se nejvíce pozná, jestli herečka, která to hraje, je přirozená a ví, o čem mluví. Anebo jestli přehrává a nesedí jí to.

Proč jste si tedy tuto předlohu vybrali? Čím vás zaujala?

Text znám již dlouho. Trochu se čekalo v souboru na herečku, která do role Drany doroste. Už jsem text v souboru nabízel několikrát, ale pak jsme uvážili, že to ještě není ono. A tentokrát do toho paní Sasínová chtěla jít. Také to možná bylo tím, že děláme v divadle každý rok jednu inscenaci pro děti a jednu pro dospělé a vždy se snažíme náš repertoár střídát – komedie a tragikomédie s vážnějším tématem.

Jakým způsobem zapadá monodrama do obvyklého chodu divadla? Nejste nucen tu jednu inscenaci pro dospělé mít celo-souborovou?

Jo. Ale s Césarem a Dranou to bylo jiné. Když jsme inscenaci zkoušeli, ještě jsme dohrávali se souborem hru Voskovce a Wericha Caesar, kde jsme se tak trochu vyjadřovali k politické situaci. A v době, kdy se začala hrát Drana, začali jsme zkoušet Dobrodružství Toma Sawyera, kde se uplatňuje jedenáct členů souboru. Nazmar tak nepřišel asi nikdo. Ale k monodramatům se rád vracím. Protože to je pro herce a herečky velká zkušenost. Udělali jsme monodrama o Boženě Němcové od Františka Pavlíčka, Samka Táleho Hru o hřbitově a nyní Dranu.

Kdo přišel s nápadem živé romské hudby?

S tím přišla už paní Sasínová, kdy konzultovala i tu písničku s Muzeem romské kultury. Díky tomu jsme dostali nabídku, že bychom mohli hru v Brně v Muzeu uvést. Pak jsme našli hudebníka, který se tak trochu zabýval balkánskou hudbou, rumunskou hudbou. A ten to s námi vymyslel. Ale jak už to tak bývá, hudebníků je na divadle málo a radši pracují na svých

kšeftech než s divadlem. Protože se jim to moc nevyplácí. Takže musím prozradit, že je to už čtvrtý hudebník, kterého máme. Při sedmi reprízách. Teď tedy s námi hraje již potřetí. A vážím si toho, že jsme konečně v tomto čtvrtém zase našli člověka, který romské hudbě rozumí, protože z té komunity pochází. Navíc je z Velké nad Veličkou, takže to cítí.

Máte za sebou dnes dvě reprízy. Předvedli jste dva podobné výkony?

Podle mě vyšlo druhé představení lépe. Což je asi svým způsobem dané. V prvním se paní Sasínová předem trochu rozhodla, když nemohla najít tu pravou tužku na obličej. A také proto, že jsme ještě s hudebníkem zkoušeli. Jeviště je tu jiné, u nás je hlubší a vyšší. Nástupy jsou jiné. Takže jsme to potřebovali přezkoušet, což jí asi trochu ze začátku rozhodilo. Nemyslím, že by to bylo špatné představení, ale druhá repríza rozhodně byla koncentrovanější a přesnější.

Jonáš Konývka



DOKUD S TEBOU MLUVÍM, ŽIJEŠ

Hrají housle a mrazivým zimním večerem duje víchr. Cikánka Drana povzbuzuje koně. Její hlas je přitom drsný a křehký zároveň. Scénografické řešení (po celou dobu inscenace neměnné) vytváří iluzi zasněžené krajiny, přičemž centrálním jevištním objektem je výřez kočovnického cikánského vozu s Dranou na kozlíku. K vozu je zapřažen dřevěný houpací kůň jako symbol koně živého, Césara, Dranina věrného souputníka na zvolna se končící cestě životem. Drana koně povzbuzuje víc a víc, kůň se houpací ostošest, až pojednou padne a ne a ne se zvednout.

Tak začíná monodrama César a Drana, které napsala frankofonní Kanadanka Isabelle Doré v roce 1992. V tom samém roce hra získala první cenu na mezinárodním festivalu jednoaktovek ve Val'en scène a rozběhla se po světových jevištích. U nás našla útočiště v Městských divadlech pražských a ideální představitelku v herečce Lubě Skořepové.

Monodrama César a Drana nabízí inscenátorům strhující vyprávění staré romské ženy, které má všechny předpoklady stát se na jevišti hrou plnou lásky, tajemství, humoru, vášně a životní moudrosti. Uherskobrodské divadlo Brod, herečka Lenka Sasínová a režisér Roman Švehlík dokázali možnosti předlohy společnými silami vcelku dobře zhodnotit. Sedmdesátiminutový monolog představuje už jen objemem textu náročný úkol. A Lenka Sasínová jej zvládá s přehledem, s pokorou a s upřímnou láskou k tématu. Hraje s vervou a nešetří prožitkem. Při následné děkovačce je patrné, že se do postavy plně ponořila, že její pohnutý životní příběh prožila. Míra vcítění do postavy herečku místy oslabuje, pokud jde o herecký komentář postavy. Zbavuje ji možnosti hereckého nadhledu. Na druhou stranu posiluje autenticitu herecké výpovědi. Postava Drany vyžaduje, aby se v hereckém výkonu neustále střídaly polohy živočišně drsné s prvky hořce humornými a tóny žensky smyslné s odstíny dětské bezbrannosti. V Dranině charakteru se důmyslně prolíná koncentrovaná naivita s průhlednými pokusy o lstivou proňhanost. Lenka Sasínová tuto hereckou partituru dobře zvládá s tím, že ovšem ani v jedné z poloh nejde do krajnosti. Drží se umírněné střední cesty, kdekoli hra nabízí jít v emocionálním projevu až na dřevě, herečka se opatrně drží pomyslného zábradlí, aby nepřesáhla. Raději opatrně ubrat, nežli nevěrohodně přepálit. Roli tím nepoškozuje, jen ji možná místy ochuzuje o některé valéry. Každopádně se herečka dobře daří provést diváky životní poutí své postavy od narození a dětství stráveného ve svobodném prostředí cikánského tábora, přes zasnoubení s ještě dětským ženichem, porody třiceti dětí, přes všechnu tu životní bídu i vášně až do chvíle, kdy po létech společného protloukání životem padl César do sněhu uprostřed cesty, spíše tedy na jejím pomyslném konci. Přes motivy z cikánčina života se jevištní vyprávění velmi přirozeně proklikává do osudů celého romského etnika. A nakonec i do malých lidských dějin všech těch území, kterými Drana kočuje napříč dvacátým stoletím.

Emocionálně silným motivem je skutečnost, že adresátem Dranina vyprávění je umírající kůň César, respektive jeho zdechlina. Drana k ní s nehynoucí vytrvalostí mluví, mluví a mluví, protože staré cikánské přísloví říká, že dokud s tebou mluvím, žiješ. Dílem pro hereččinu zdravou věčnost a dílem díky vhodně zvolenému symbolu houpacího koně, je vztah Drany k Césarovi v brodské inscenaci silný, ale nesentimentální. A to je dobře.

Silně. Tečka.

Roman Uwe, Holešov

Příběh byl hodně silný, pěkně ztvárněný. Ale asi tomu chyběla větší dramatická síla.

Vladka, Tanvald

Za mě asi moc rekvizit. Kdyby bylo méně rekvizit, bavilo by mě to více. Ale jinak dobré.

Miša, Slaný



Na závěr bych se měl přiznat k jedné docela obyčejné skutečnosti: nemám rád divadlo jednoho herce a nedůvěřuji jevištní síle monodramatu. Jakkoli nepopírám, že právě divadlo jednoho herce zprostředkuje svým divákům velmi často setkání se zcela mimořádným hereckým výkonem, něco hluboko v mé mysli neúnavně křičí, že Aischylův vynález druhého herce nebyl k zahazení a nemělo by se na něj zapomínat. Je to zcela subjektivní postoj a v roli recenzenta se nad něj snažím povznést. César a Drana v provedení Divadla Brod mi k tomu pomohl celkově vysokou úrovní zpracování zvolené látky. Za to mu patří i můj osobní dík.

Luděk Horký



V HOŠTICÍCH PŘEDSTAVENÍ VZALI

Rozhovor s hercem Antonínem Mackem

Jak se k vám dostal text Ať žijí Hoštice?

Už asi před osmi lety. Přinesl ho Jarďa Kubeš, chtěl to dělat, ale v jiném obsazení. To bylo poprvé, kdy jsem ho četl. Pak se to odložilo a zhruba před třemi lety přišel Jarďa znovu a zeptal se, jestli bych do toho šel. A já řekl, že půjdu. A ostatní taky rádi, protože si v tom můžeme zahrát i zablblnout.

Čím tebe ten text zaujal?

Mě baví moje postava. Trefila se mi do povahy? Sice už nechopdím do šesté třídy, ale jinak jsem podobný štoura a rejpal jako postava, kterou hraju.

Proč jste z města Bouchon udělali zrovna Hoštice a ne Volyni?

To je asi jasné, Hoštice jsou vedle a od dob Trošky známé.

A mezi Hošticemi a Volyní je nějaká rivalita?

Právě ani ne.

Už to někdo z Hoštic viděl?

Vidělo to dost lidí a myslel jsem, že to nevezmou, ale bylo to v pohodě. Nedaleko jsou ještě Střelské Hoštice, ve kterých jsme to hráli a taky. Při zasedání rady se bavili náramně. Teď je

otázka, jestli třeba tím, že si říkala, že to je o těch druhých Hošticích.

Hoštice máte na repertoáru dva a půl roku. Proč jste se na přehlídku vydali až teď?

Ano, domluvili jsme se, že nejméně rok budeme hrát, aby si to sedlo a vyhráli jsme se. Aby se nám to pořádně dostalo pod kůži a bylo to, jak to má být. Známe dost souborů, které už už chtějí být na přehlídce a pak dostanou přes pus. Nemají to usazené a hotové a vydají se na soutěž.

Po Pikniku vás čeká zájezd do Studia Dva, velikého sálu na Václavském náměstí v Praze. Ty ses stal tváří vaší inscenace a kromě programu jsi i na billboardech. Už ti volají překvapení kamarádi?

Zrovna především mi volal můj bývalý šéf. A před pár dny psala švagrová, která žije v Praze, že čeká na autobus Na Knížecí a já že na ni koukám.

Se souborem jste se dostali až do Austrálie, jak se vám to podařilo?

Zásluhou Jirky Zikmunda a jeho dcery, která v Austrálii roky žije. Nastudovali jsme pohádku o šíleně odvážném Ivánkovi. Jirkova dcera a zeť ji viděli

a zeptali se, jestli bychom si to přijeli zahrát do Austrálie. Zasmáli jsme se a říkali, jasně, ti určitě. Jenže Jirkův zeť do toho zapojil českou ambasádu a přišlo oficiální pozvání.

Hráli jste pro krajany?

Ano, přesně. Dvakrát v Sydney a jednou v Melbourne a Canbeře. Za těch čtrnáct dní jsme projeli asi 3800 kilometrů.

No, ferman máte pěkný, Volyně, Hoštice, Strakonice, Melbourne, Sydney... Ale vážně, jaký ohlas měla pohádka a rozuměli vám potomci emigrantů?

Docela ano, o jedné dívence říkal její tatínek, který se shodou okolností narodil ve Strakoncích, že rozumí česky tak každé páté slovo. U představení reagovala nádherně. Navíc jsou všichni rádi, když někdo přijede a ukáže jim češtinu a českou kulturu.

A budoucnost Vodvasu?

Jirka Zikmund dává dohromady novou hru, ve které se uplatní i zbytek souboru, který si v Hošticích nezahrál. Vybral hru Johna Patricka Rajčatům se letos nedaří. A Jarďa Kubeš by chtěl dělat Fimfárum.

Martin Rumler

EJHLE, JEDNÁNÍ!

Domácí soubor VODVAS ve spolupráci s Volyňskou kulturou uvedl v hlavním programu letošního Divadelního Pikniku divadelní inscenaci „Ať žijou Hoštice!“. Nejde přitom o nic jiného, nežli o příznačně českou lokální inscenační úpravu absurdní frašky dvou současných francouzských autorů Jeana Della a Géralda Sibleyrase. Jmenuje se „Ať žije Bouchon!“ (Vive Bouchon, 2006). Pojednává o tom, kam až může vést snaha o maximální využití evropských dotací. Bouchon je malé francouzské městečko, z něhož se většina jeho obyvatel už dávno odstěhovala. Jenom starosta Jacques společně se svou sekretářkou Odette a bratrem Nicolasem (který ve svých pětatřiceti letech stále ještě chodí v krátkých kalhotách a s taškou na zádech, protože je jediným žákem místní školy) se ze všech sil snaží svoje město zachránit a vyždímat z Evropské unie dotace. Vypracovává množství nesmyslných projektů, jako je oboustranný sjezd z dálnice bez ohledu na to, že tudy žádná dálnice nevede, námořní přístav, přestože je městečko od moře vzdálené 350 (ve verzi Hoštic 500) km, rozbije baseballovou pálkou výkladní skříně, aby doložil množící se kriminalitu atp. Když se objeví Robert, inspektor vyslaný z Bruselu, rozhodne se Jacques vyhlásit Bouchon dvacátým šestým státem evropského společenství a sám sebe jeho prezidentem.

Volyňský soubor hru lehce upravil, francouzský Bouchon nahradil jihočeskými Hošticemi a eurokomisaře Roberta komisařkou Robertou. Jinak ponechal hře její původní dramaturgickou strukturu a styl. Text má nádech komunální satiry v tom nejlepší slova smyslu. Je až s podií, nakolik je komunální satira z prostředí současného francouzského venkova beze změny aplikovatelná na situaci venkova českého. Sedne nám skvěle! Jde tedy o velmi šťastnou dramaturgickou volbu i úpravu.

U několika předchozích soutěžních inscenací Divadelního Pikniku jsem poněkud zoufale připomínal, že divadlo se vyjadřuje nikoliv odříkanými slovy, nýbrž prostřednictvím dramatického jednání postav v situacích. Že nesmí diegeze válcovat mimezi, že vypravování musí být nezbytně v rovnováze se zpodobněním. A ejhle, domácí soubor tohle všechno ví a umí. Jeho herci v dramatických situacích, jakkoli absurdních, vskutku jednají. Text v inscenaci „Ať žijí Hoštice“ je skutečně jen jednou (důležitou sic!) a nikoli jedinou či dominantní složkou inscenace. Inscenátoři text používají jako jeden z prostředků k vyobrazení absurdních poměrů v typické české vísce, jako východisko ke komplexnímu scénickému tvaru. Ctí jej, ale nepřeceňují. Zbývá tak dostatek prostoru pro nonverbální jednání postav a herci tento prostor bohatě využívají. Pracují nejen s hutnými podtexty, ale také s významem pohledů a postojů, s řečí těla, pohrávají si s možnostmi mimoslovní komunikace mezi postavami i s publikem. Dramatické situace mají přesné pointy a ani ty nemusí být vždy nutně slovní. Herci mají navíc trpělivost si na pointu počkat a o to lépe ji prodat.

Dostatečný prostor je ponechán scénografii (Petr Kolínský), jejíž funkce není jen dekorativní, nýbrž opět v tom nejlepším slova smyslu dramatická. Při každém prudším bouchnutí dveřmi odpadne jedno prkno ze zdi starostovy kanceláře. V pravou chvíli upadne obraz prezidenta Zemana a pod ním na nás vykukne dosud nesundáný obraz Husákův. Když je přetočen obraz nového prezidenta zadní stranou do místnosti, vidíme, že z druhé strany je vyobrazena zadní část prezidentovy hlavy... A tak podobně. Scéna i kostýmy jsou hravé a vysoce funkční ve vztahu k inscenačnímu výkladu. Ctí a vystihují žánr absurdní frašky.

Užil jsem si tu hravost a radost z hraní. Tenhle soubor by měl i na daleko kvalitnější hry, než jsou Hoštice. A kdyby představení ještě zkrátily, poděkoval bych jim.

Martin, Praha

První půlka super, druhá půlka mě zklamala, tam byla humoru jen troška.

Vladka, Desná

Prima parta veselých kamarádů.

Aneta, Slavičín

Bylo to vtipné, užil jsem si to. Krásně hráli a bavilo mě i téma.

Petr, Volyň

Ten text nebo příběh byl spíš slabší, ale herci si to užívali a dokázali i pobavit publikum. Mělo to i pár režijních nebo hereckých nápadů.

Jana, Praha

Zbytečně dlouhé, v druhé půlce už nebylo režijně moc co vymýšlet, protože text nepatří k nejlepším. Ale celkově taková milá anekdota, která se dá říct za daleko kratší čas.

Michal, Brtnice

První polovina hry by snesla lehce proškrtat a lépe pracovat s rytmem. Herci sice nasadili zdravě svižné tempo, ale jen velmi zřídka je proměňovali, tudíž se místy stávalo náročným na udržení pozornosti diváků. Druhá polovina inscenace má rytmus dobrý. Ovšem o co je bohatší dějově (více dějových zvratů a nových motivů nežli v polovině první), o to chudší je na nápady scénické (hustota originálních a vynalézavých způsobů řešení jevištních akcí po přestávce postupně řídně).

Přes veškeré výhrady jde o žánrově přesně vyloženou a herecky i režijně naplněnou inscenaci s názorem. O komedii, která má potřebu se vkusně a vtipně vyjádřit k současné politické situaci českého venkova. Už tím je projekt výjimečný.

Luděk Horký

OBRAZEM

Koncert Blondýny / v šapitó ve Volyni



Kterak pan Tichý dostal dotaci na tlumočníky (zejména do znakové řeči)



...dokončení ze strany 1

další, noví lidé. Hlavní program sice je už teď divácky na maximum, ale určitě se dají noví diváci nalákat i na doprovodný program.

Je zachována novinka loňského ročníku, že je divácky průchozí hlavní program a volný program už nezaručuje, že návštěvník stihne vše, co v něm bude?

Ano. Budu se snažit, aby se nepřekrýval i ten doprovodný. Ale u volného už nejde zajistit to, že všichni mohou vidět všechno.

Velký zájem bývá o profesionální inspirativní představení. I u nich bude zajištěno, že se nebudou překrývat s věcmi z hlavního programu?

Ano, zařazuju je do kategorie hlavní program + doprovodný program, takže patří mezi ty takzvané divácky průchodné.

Co ubytování, známá bolest festivalu?

Ubytování se už nyní řeší spíše na další roky. Teď se zatím nabídka příliš nezmění, ale v budoucnu snad ano. Možná už příští rok by mohl nějak začít fungovat internát, ale to jsou věci, které záleží na samotném městě. Musím říct, že se hroňovská radnice snaží s tím něco dělat.

A další novinky?

Je kompletně překopaný a zrenovovaný park. A kvůli tomu, že trávníky budou ještě nové a nemusely by unést nápor návštěvníků, bude divadelní stan stát za radnicí.

Martin Rumler

OPRVY A OMLUVY

V 7. čísle zpravodaje jsme se omluvili za chybu, kterou jsme udělali v 2. čísle. Ačkoli jsme primární prohřešek napravili, sekundárně jsme vytvořili nový. Dnes se proto omlouváme za to, že jsme Úpici místo "zmnožení" pouze "zmohli".

Redakce se při této příležitosti omlouvá za všechny přešky, kterých se v minulých číslech Zpravodaje dpustila. Také za přešky v opravách přešků. A obecně bysme se rási pomluvili za všechny pravopisné chyby, které e nám podařilo v článcích nasekat. Jmenovitě šlo o zhody podnětu s přísukem, vyhloubené vazby, nebo slova, které jsme úplně zapoměli do článků napsat.

Děkujeme za všechny typy, kterými nás čtenáři na naše chyby upozornili. Nikdy na mně nezapomeneme! Kdybyjste náhodu narazili na nějaké další, přešky, zdělte to prosím nejbližšímu redaktorovi, kterého potkáte a který před vámi nestihne utéct.

OTEVÍRÁME 6. BĚH KURZU PRAKTICKÉ REŽIE

Jedná se o čtyřletý vzdělávací projekt určený režisérům amatérských divadelních souborů. Probíhá během dvou týdních a jednoho víkendového soustředí v roce. První týdenní setkání se koná na podzim ve Volyni, druhé pak během Divadelního Pikniku Volyně.

Během čtyř let se frekventanti budou věnovat dramaturgii, dramaturgicko-režijní koncepci, divadelním druhům, žánrům a stylům, režijní propedeutice, budování dramatické situace, pohybu, práci režiséra s hercem, scénografi a jevištnímu svícení, kritickému hodnocení a přípravě vlastní absolventské inscenace. Své poznatky si budou prakticky ověřovat na spolupráci s profesionálními herci jako figuranty.

Lektoři

Hlavním lektorem kurzu bude doc. Mgr. Milan Schejbal, umělecký šéf a režisér Divadla A. Dvořáka Příbram a pedagog pražské DAMU. Lektory dramaturgie budou Mgr. Kateřina Fixová, dramaturgyně a herečka Divadla A. Dvořáka Příbram a Mgr. Luděk Horký, dramaturg a manažer vývoje Centra dramaturgie dětské tvorby České televize.

Termíny

Kurz odstartuje v termínu 20. – 26. 10. 2018 a pokračovat bude 28. 6. – 6. 7. 2019. Účastnický poplatek za říjnové setkání je 2.000 Kč a za červnové pak 1.200 Kč.

Přihláška

<https://goo.gl/forms/lgAd82t5H2G-m0AoJ2>

Informace

NIPOS-ARTAMA, Mgr. Simona Bezoušková, e-mail: bezouskova@nipos-mk.cz, tel.: 775 508 654.

VZKAZ



Ten docent Schejbal umí ale krásně kázat! Mohli jsme se uplakat. Udělal vše pro to, abychom neskončili v kopru. Byl to seminář jak Brno.

účastníci semináře Dramatická situace

FAGI



PROGRAM

Sobota 7. července 2018

Stan, 10.00

Příběhy Martina Haka – setkání s vypravěčem (doprovodný program) (pro děti)

Na Nové, 14.30 – 16.00

DS D3 Karlovy Vary / režie: Anna Ratajská
Vladimír Körner: Psí kůže

Na Nové, 18.00 – 19.30

V.A.D. Kladno / režie: V.A.D. Kladno
Karel Čapek, Kazimír Lupinec, V.A.D. Kladno: Válka s mloky

Na Nové, 20.30 – 21.50

Diskuse (Psí kůže, Válka s mloky)

Městská plovárna, 20.30 – 22.00,

(doprovodný program)

Ondřej Hejma a Volynská partička koncert

Městská plovárna, 22.30

Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2018, vyhlášení výsledků a předání ocenění

Neděle 8. července 2018

Na Nové, 9.00 (doprovodný program)

Snídaně v trávě (raut pro Piknikáře)

OZNÁMENÍ

POZOR!

Výsledky Burke Cupu budou vyhlášeny **v sobotu v 14:00 v sále na Nové!** Připomínáme, že vítězný tým vyhraje pobyt na Divadelním Pikniku Volyně 2019 zdarma!

Výsledky **soutěže o rozpoznání utajeného slovního spojení**, které se objevuje ve většině přehlídkových inscenací, budou vyhlášeny v průběhu slavnostního zakončení přehlídky. Cenou pro vítěze je piknikový koš.



MINISTERSTVO
KULTURY



Jihočeský kraj



Zpravodaj XXVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2018.
Redakce: Adéla Červenková, Martin Rumler,
Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Volynská kultura. Náklad 100 výtisků.